

Els calçotets podien ser de tigre, fins i tot multicolors. Els internautes podien dir-li quina samarreta havia de dur, si es dutxava o no, com s'havia de pentinar, què havia de menjar, quina música havia d'escoltar, si s'havia de drogar i a qui li havia de tirar els trastos, entre moltes altres possibilitats. *Life in progress* –un projecte fet per Girona Art Contemporani (Igac.org) dins del seu espai «Container», comissariat per Gala Pujol i patrocinat per l'Ajuntament i la Diputació de Girona, i la Fundació Caixa de Girona– ens mostra un individu convertit en el protagonista d'un joc interactiu. Manel Bayo (Salt, 1966), professor de l'Aula de Noves Tecnologies del Centre Cultural de la Mercè de Girona, ha deixat de pintar, per plasmar temes de la societat actual. Durant un mes, Bayo ha accedit a adaptar la seva vida quotidiana a les peticions que se li formulaven a través d'Internet, i també a demostrar que ho feia en un *weblog* que mostrava imatges de la vida diària de l'artista (a la dreta, sota la fotografia de Manel Bayo que il·lustra aquest reportatge, es poden veure algunes d'aquestes imatges). A més, hi havia la possibilitat de seguir-li constantment el rastre, també a través de la xarxa, gràcies a un sistema GPS. El projecte es va acabar la setmana passada amb una festa a la Mercè, en la qual l'artista va demanar als assistents que li tallessin els cabells. I ho van fer.

Com se li acut la idea: neix de Gran Hermano, volia fer crítica social, o «un experimento sociológico», com diu la Mercedes Milà? No (riu). El «Container», que és la secció de l'Igac que compra peces d'art digital i que comissaria Gala Pujol, va proposar un tema: la societat digital i les relacions que s'estableixen a la xarxa. M'interessa parlar de la credibilitat que ofereix la televisió, els *media* o Internet. És possible la credibilitat a la xarxa? Tot ve perquè el meu nebot estudiava l'evolució i va buscar *evolució* a la xarxa, i va anar a petar a una pàgina creativista. I li deia que l'evolució era mentida! Vam tenir problemes per fer entendre al nano que no totes les coses que hi ha Internet són veritat. Cal desenvolupar un sentit crític en tot el que veiem. Aquesta era una part del joc.

I l'altra? Que els mitjans et puguin controlar, i fins a quin punt el control es porta a terme. També hi havia el joc del manipulador manipulat. La gent em manipulava, però jo també tenia un cert control de les manipulacions. Les dades les controlava jo, malgrat això, s'explicava una veritat important a través de petits fragments. Com un substrat arqueològic.

Vol dir que es magnifica allò que veiem? Sí, perquè hi hagut un seguiment als mitjans, i el resultat es podia veure a la xarxa.

El qüestionari de la web és un joc interactiu. Gairebé era un personatge dels Sims. El canvi de roba, etc. Sí, era un Sim! (Riu.) Era per fer divertit votar, perquè els temes per triar eren uns trenta, i votar trenta coses pot ser avorrit. Tenia aquest posat ingenu i fàcil d'entrar. Entre la gent connectada, hi ha hagut molts nens, i he hagut d'avisar a companys: escolta, que no serà per a tots els públics!

No tenia vergonya? Sóc tímid, i em fa vergonya segons què. Fer-me fotos dutxant-me, no em fa cap vergonya. Hi ha un punt d'exhibicionista. Mira! (Riu.)

Està bé. Quina cosa li ha agradat més i quina menys? El que m'ha agradat més és que el projecte ha deixat de ser meu. I els companys em deien: «farem una bestiesa perquè surti!». Una amiga volia muntar un *tapper-sex*, és a dir, algú que et ve a ensenyar coses de sexe perquè les compris. El que ha funcionat menys són les votacions. La gent es va cansar una mica de controlar-me. Tenien més ganes de fer demandes estranyes.

El feien anar sovint amb els calçotets de tigre? Els pantalons vermells, horribles, me'ls han demanat mil vegades! I els calçotets de tigre, també mil vegades! (Riu.) La gent té ganes de fer demandes estranyes, anar a missa...

Sí que és estrany, sí. (Riem.) Que em rapés els cabells. Em volien fer anar a actes culturals concrets. Un festival de cinema. Era llogar un artista per un dia.

Els últims dies han estat difícils? El tema de

MANEL Bayo Artista, ha viscut un mes controlat pels internautes

La vida controlada per altres durant un mes: aquest era el projecte «Life i el 15 de juliol passats. Les vint-i-quatre hores del dia sota els ulls

“Sentir-te capaç de sensació

TEXT: MOISÈS DE PABLO

no dutxar-me era insuportable. Amb la calor que feia, era impossible de dur a terme.

Incomplia algunes de les coses que li demanaven els internautes? Al final, ho he

acomplert gairebé tot. No m'han demanat que matés a ningú! (Riu.)

Què li feia menjar la gent? Escollien les coses més rares: el xinès, el McDonald's. De fet, la

L'artista en dibuixos animats

Sobre aquestes línies es reproduïen algunes de les imatges creades pel mateix Manel Bayo –i que incorporaven animacions– per il·lustrar les peticions que podien formular-li els internautes a través de la pàgina web de «Life in progress»: com s'havia de vestir, si havia de fumar i què, si s'havia de posar desodorant, si s'havia de rentar les dents, quina música havia d'escoltar...

in Progress», que l'artista Manel Bayo ha realitzat entre el 15 de juny d'un «Gran Germà» que li controlava fins als mínims detalls.

manipular algú crea d'angoixa”

FOTOGRAFIA: VALERIA SMUD

pel·lícula del paio que anava a menjar al McDonald's és un referent.

Repetirà l'experiència a Alemanya? Sí, l'Ajuntament de Girona fa un intercanvi amb

Ragensburg. Hi anem vuit artistes. Hi haurà un epíleg d'una setmaneta.

La vida és un joc que ens fan jugar els altres? Sí, i la gent té moltes ganes de jugar. Te-

nim molt de temps lliure. Som una societat profundament malalta (riu), i en comptes de dedicar-nos a coses serioses, som capaços d'estar un mes pendents de si un senyor es posa uns calçotets o no se'ls posa!

És una teràpia. Sí, arriba l'estiu. Hi ha les carpes. I de tant en tant, algú dóna una mica la nota, i capgira la monotonia. Sé que hi ha gent a la qual els ha incomodat

Per què? Això de sentir-te capaç de manipular algú, crea sempre sensació d'angoixa.

Les drogues per al cap de setmana, és com molt ordenat. Tenia un punt d'ironia! De dir: «ei, que només ho faig el cap de setmana!». Entrava dins el joc. Hi ha moltes votacions que han estalviat aquest tema.

A quines conclusions arriba, després de fer això? Estic en setmana de reflexió! (Riu.) Malgrat que el projecte és a Internet, molts visitants són de Girona ciutat. És gent que m'ha vist. Per què funcionen tant les telesèries? Per què tenim necessitat de conèixer i identificar la persona que tenim al costat. La peça produeix certs elements d'identificació. La web ensenyava un paio sortint de marxa, ballant. Estic de repòs perquè el meu fetge no ho aguanta més! El més fàcil, en lloc de mirar-ho, seria fer-ho tu mateix.

Una feina de despatx no és molt envejable. Potser no hagués generat aquest sentiment. Hi ha gent que m'ha parat pel carrer i m'ha dit: «que bé que t'ho passes!». Tampoc és tan diferent a allò que feia abans. M'han dit: «sempre surten els mateixos...» És clar, són els meus amics, no els canviaré! «Quin morro, per això cobres!» O d'incredulitat: «això és art?»

I què respon? Que em diguin què és art i què no és art, i després ho podré dir. Cada dia tinc més clar que alguns quadres de paisatges de l'Empordà no són art.

No hagués estat més interessant sortir en un lloc estrany? Sí. Tinc un projecte d'agafar avions durant un mes, i documentar la gent que conegui. La idea seria fer una ruta.

Què li sembla que cada vegada ens controlin més? Amb l'excusa de la seguretat, cada vegada es limiten més les llibertats individuals. Anem cap a un món on la gent decideix cedir part de la llibertat, a canvi de seguretat. No sé si és bo o dolent. És difícil que qualsevol cosa que passi una càmera no ho gravi. La feina que han tingut els policies anglesos per requisar càmeres! Tampoc no m'agrada que m'atraquin.

ART CONTEMPORANI A LA XARXA

«Amb la voluntat de posar a disposició dels artistes d'art contemporani una eina necessària per desenvolupar el seu treball, establir contactes, presentar la seva obra,... utilitzant els nous mitjans de comunicació i les noves maneres de difusió; neix IGAC, un web on cada artista pot tenir un espai *on-line* per mostrar, utilitzar, difondre, tot allò que vulgui fer públic, sense cap cost econòmic, gràcies a les ajudes de l'Ajuntament de Girona». D'aquesta manera s'autodefineix Girona Art Contemporani (igac.org) a la seva pàgina a Internet, que facilita «un espai autogestionable per a cada artista, on pot publicar-hi els seus escrits, els seus currículums, les seves imatges, els seus sons musicals, els seus videotreballs... Tot allò que les noves tecnologies li permetin».

Els artistes interessats en el projecte només han d'omplir un formulari, que és revisat per un comissari o comissària —canvia cada any per afavorir la pluralitat i diferents visions artístiques— i un cop donat d'alta té la seva pròpia adreça web personal per difondre's i queda inclòs al llistat d'artistes IGAC, la qual cosa amplia les seves possibilitats de difusió.

El mateix comissari o comissària té cura durant l'any de l'espai «Container» d'igac.org, «on cada trimestre s'inaugura una exposició de net-art, és a dir, un artista o col·lectiu d'artistes creen un treball pensat i realitzat exclusivament per la xarxa amb l'ajuda d'un tècnic informàtic». L'objectiu final és disposar d'un fons d'art digital, a més de «difondre i explorar les noves tecnologies des d'una visió artística i contemporània».